

Trista înnoire

Flavius Laurian Duverna

Trista înnoire

În toamna vechiului pământ
Cu-a lui poveste milenară,
Se scutură frunzele-n vânt
Și se desprind luând avânt,
În zborul trist, ultima oară
În freamătul ce se coboară
Lipsite de-al nobleței cânt.

Pământul negru-l învelește
Cu-a lor hlamidă colorată,
Până ce-n sol ea putrezește,
Cu nutrienți, 'l-mbogățește
După ce-n el, e-ncorporată
Și-n circuit spre-a fi redată
Când primăvara iar sosește.

Și-astfel nimic nu se pierde,
Totul se-adăugă-n natură -
Prin transformarea în verde
Puterea Domnului se vede,
În frumusețea-i ce concură
Dup-anotimp și conjunctură
Cum Tatăl, Creatorul crede.

Și pân-la noua... reșezare
A cerului și-un nou pământ,
Trecute prin sfânta creare
A dragostei cea salvatoare,
Privi-vom frunzele-n avânt
În zborul lor, duse de vânt
Supuse legii-n transformare.

Flavius Laurian Duverna
25 noiembrie 2013